

Arrest

nr. 111 685 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 december 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse onderdaan, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 27 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 1 juni 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 05.12.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Turkse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De echtgenoot in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijf meer in België. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij haar voegen, zoals bepaald in artikel 40bis §2, 1° van de wet van 15.12.1980, daar er niemand meer is waar betrokkene zich bij kan vestigen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“De materiële motiveringsplicht legt de overheid de verplichting op om haar beslissing te motiveren, derwijze deze beslissing zowel feitelijk als juridisch voldoende geschraagd wordt door de motivering.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat de echtgenote van verzoeker, mevr. [R.K.], geen verblijf meer zou hebben in België, en dat er niemand meer zou zijn om te vervoegen.

Verzoeker verblijft nog steeds in België, en nog steeds op het (ongewijzigde) adres in [...]

Bovendien heeft zij nog steeds verblijfsrecht ingevolge het door haar ingestelde annulatieberoep tegen de bijlage 20 welke aan haar werd betekend op 6 mei 2013. (stuk 3)

De echtgenote van verzoeker beschikt derhalve (minstens behoort zij te beschikken) over een bijlage 35, d.i. het verblijfsdocument waarover zij - overeenkomstig art. 111. van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. - dient te beschikken ingevolge het door haar ingestelde annulatieberoep.

De bestreden beslissing is m.a.w. gesteund op onjuiste feitelijke gegevens, zodat de motivering gebrekkig en onjuist is, derwijze een schending van de materiële motiveringsverplichting wordt aangetoond.

[...]

Mogelijks wil de bestreden beslissing zeggen - hoewel dit niet te lezen is in de bestreden beslissing- dat de echtgenote van verzoeker niet meer over verblijfsrecht zou beschikken in België.

Indien zulks zou bedoeld worden door de Staatssecretaris, is zulks eveneens een foutieve premisse.

Aan de echtgenote van verzoeker werd weliswaar een bijlage 20 betekend, waartegen evenwel een schorsend annulatieberoep openstaat.

Terzake kan worden verwezen naar art. 39/79 Vreemdelingenwet:

"Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend."

Dit beroep werd ook effectief ingesteld door de raadsman van de echtgenote van verzoeker (cfr. verzoekschrift in bijlage)

Overeenkomstig art. art. 111. van het KB van 8 oktober 1981 werd de echtgenote van verzoeker (minstens behoort zij) in het bezit gesteld te worden van de bijlage 35, zodat zij nog steeds over verblijfsrecht op Belgisch grondgebied beschikt.

Stellen dat de echtgenote van verzoeker niet over verblijfsrecht zou beschikken, is derhalve andermaal een onjuist feitelijk gegeven."

3.1.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat onjuiste feitelijke gegevens aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze aldus gebrekkig of onjuist is gemotiveerd, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° en § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

[...]

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

[...]"

Verzoeker dient de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan. *In casu* wordt in de bestreden beslissing

gesteld dat verzoekers echtgenote geen verblijf(srecht) heeft in België, zodat verzoeker zich niet bij haar kan voegen. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier nu daaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 6 mei 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft genomen ten aanzien van verzoekers echtgenote.

Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn echtgenote geen verblijf meer heeft in België. Waar hij vooreerst betoogt dat zowel hijzelf als zijn echtgenote nog steeds over een verblijfsadres in België beschikken, merkt de Raad op dat – zoals verzoeker zelf ook aangeeft in zijn verzoekschrift – de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing refereert naar het gebrek aan een verblijfsrecht van verzoekers echtgenote in België en niet naar een gebrek aan een feitelijke verblijfsplaats.

Verzoeker betoogt verder dat zijn echtgenote wel degelijk nog over een verblijfsrecht zou beschikken in België op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Hij verwijst hiervoor naar het bijzonder verblijfsdocument overeenkomstig de bijlage 35 dat zijn echtgenote ontving ten gevolge van het door haar bij de Raad ingestelde beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 mei 2013 waarbij haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd geweigerd. De Raad merkt evenwel op dat de beslissing van 6 mei 2013 waarbij verzoekers echtgenote een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt geweigerd tot aan haar eventuele vernietiging wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*), zodat het bestuur ernaar mocht verwijzen in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er correct op dat het gegeven dat verzoekers echtgenote haar beroepsmogelijkheden uitput ten aanzien van de jegens haar getroffen beslissing, als gevolg de toepassing van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet heeft en de afgifte van een bijzonder verblijfsdocument overeenkomstig de bijlage 35. Het gegeven dat aan een beroepsmogelijkheid schorsende werking wordt verleend, heeft evenwel geen invloed op de wettigheid van deze beslissing en verhindert bijgevolg niet dat verweerder zich steunt op deze beslissing om een beslissing te nemen betreffende het afgeleide verblijfsrecht dat het familielid van de burger van de Unie wenst te zien erkend. De bestreden beslissing houdt ook in dat verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt geweigerd op grond van artikel 40bis, §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet omdat zijn Nederlandse echtgenote reeds het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en er dan ook niet blijkt dat hij zijn echtgenote kan vervoegen in België. Een verwijzing naar een bijzonder verblijfsdocument in het kader van een beroepsprocedure voor de Raad dat van rechtswege schorsende werking heeft en dat niet langer geldig is dan drie maanden, is niet van aard dat hiermee de feitelijke incorrectheid of onwettigheid van de motivering van de bestreden beslissing wordt aangetoond. Verzoeker lijkt er ook onterecht vanuit te gaan dat dit bijzonder verblijfsdocument overeenkomstig de bijlage 35 zou overeenstemmen met enig *"recht op verblijf"*. Zo maakt het model van de betreffende bijlage 35 uitdrukkelijk melding van het volgende: *"De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"*.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. De Raad stelt verder vast dat zowel verzoeker als zijn echtgenote een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring hebben kunnen instellen bij de Raad. Er blijkt niet op welke wijze artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet zou zijn miskend door de bestreden beslissing. Voor het overige wordt verwezen naar voorgaande bespreking van het middel.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing is als het ware exemplarisch voor de schending van deze wetsbepaling.

Verzoeker is gehuwd met [R. K.], Nederlandse EU-onderdane met verblijfsrecht in België, en heeft ook een kind met mevr. [R. K.].

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met dit gezinsleven, zodat de bestreden beslissing in strijd komt met voormeld artikel.

Voorgaande uiteenzetting maakt ook een inbreuk op art. 8 EVRM aannemelijk.

[...]

Het bevel om het grondgebied heeft onvermijdelijk een inmenging in het familieleven van verzoeker voor gevolg.

Immers wordt hij verplicht zijn echtgenote (en zijn kind) te verlaten; stellen dat zij hun gezinsleven ook elders kunnen voortzetten, is, zoals hoger uiteengezet een negatie en inbreuk op de fundamentele europeesrechtelijke regels, en op het recht van verzoeker om zijn echtgenote te vervoegen alwaar zij legaal verblijf heeft.

Een noodzaak in het belang van de nationale of openbare veiligheid wordt niet aannemelijk gemaakt.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, is m.a.w. manifest strijdig met art. 8 EVRM.

Ten slotte is het bevel om het grondgebied te verlaten ook strijdig met art. 7.2 van de EG-richtlijn 2004/38, aangezien conform deze richtlijn de echtgenoot van de actieve EU-burger eveneens gerechtigd is op een verblijf van meer dan 3 maanden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten ontzegt aan verzoeker dit recht op verblijf.”

3.2.2.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Overeenkomstig voormelde bepaling dient de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals *in casu*, rekening te houden met het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt als dusdanig geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op aan het bestuur, doch er dient niettemin op een of andere manier te blijken dat wel degelijk rekening is gehouden met eventuele aangevoerde hogere belangen. Dit kan bijvoorbeeld blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker geeft aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij getrouwd is met een Nederlandse onderdaan die een verblijfsrecht in België heeft en dat zij samen een kind hebben. Aldus gaat verzoeker evenwel voorbij aan de overweging in de bestreden beslissing betreffende het verblijfsrecht van zijn echtgenote. Uit het administratief dossier – en zoals reeds aangehaald bij de bespreking van voorgaande middelen – blijkt niet dat de echtgenote nog een verder verblijfsrecht in België heeft nu in haar hoofde op 16 mei 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen. De bestreden beslissing is uitdrukkelijk gesteund op de vaststelling dat verzoeker zijn echtgenote in België niet kan vervoegen, omdat deze laatste het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd geweigerd. Op 27 mei 2013 werd verder eveneens vastgesteld door verweerder dat het minderjarige kind van verzoeker en zijn echtgenote ingevolge de reeds genomen beslissingen in hoofde van de ouders niet langer een recht op verblijf heeft. Nu geen van de gezinsleden nog gerechtigd

is op een verder verblijf in het Rijk – en enkel nog in het Rijk kunnen verblijven in afwachting van de behandeling van hun beroep door de Raad – blijkt niet dat de bestreden beslissing een scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft of dat de bestreden beslissing een inmenging in dit gezinsleven uitmaakt. Er blijkt dan ook niet dat enige verdere overweging met betrekking tot dit gezinsleven bij het nemen van de bestreden beslissing zich opdrong.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er is geen reden om het door verzoeker ingeroepen gezinsleven te betwisten. Zoals reeds vastgesteld, blijkt – nu geen van de gezinsleden nog gerechtigd is op een verder verblijf in het Rijk en zij enkel nog in België kunnen blijven in afwachting van hun beroepsprocedure voor de Raad – evenwel niet dat de bestreden beslissing een scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft of dat de bestreden beslissing een inmenging in dit gezinsleven uitmaakt. Verzoeker betoogt dat dit wel degelijk het geval is omdat hij verplicht zou zijn om zijn echtgenote die een verblijfsrecht in België heeft te verlaten. Hij gaat er aldus opnieuw aan voorbij dat de bestreden beslissing net inhoudt dat verzoeker het verblijfsrecht van meer dan drie maanden niet kan worden toegekend omdat dit reeds werd geweigerd aan zijn echtgenote en hij haar aldus niet kan vervoegen in België. Ook ten aanzien van het kind werd verzoeker een bevel tot terugbrenging betekend. Verder dringt de vaststelling zich op dat zowel verzoeker als zijn echtgenote en kind nog samen in het Rijk kunnen verblijven op grond van een bijzonder verblijfsdocument en dit in afwachting van de behandeling door de Raad van hun ingestelde beroepen. Een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dringt zich, nu geen inmenging blijkt, niet op.

In zoverre verzoeker betoogt dat men niet kan stellen dat het gezinsleven elders kan worden verdergezet nu hij het recht heeft om zijn echtgenote te vervoegen alwaar zij een legaal verblijf heeft, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing is gesteund op de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden voor de echtgenote.

In deze omstandigheden toont verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

3.2.2.3. Er moet daarnaast worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het recht op verblijf zoals bedoeld in artikel 7.2 van de richtlijn 2004/38/EG zich slechts uitstrekt tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten indien deze een burger van de Unie – die of werknemer, werkzoekende of zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student is – begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen. Verzoeker toont niet aan dat hij *in casu* aan deze gestelde voorwaarden voldoet, nu zijn echtgenote het verblijf van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende werd geweigerd.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 7.2. van de richtlijn 2004/38/EG.

Het derde middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing is onmiskenbaar op manifest onzorgvuldige wijze tot stand gekomen.

De onzorgvuldige voorbereiding c.q. totstandkoming van de bestreden beslissing blijkt uit de feitelijke onjuistheden waarop zij gebaseerd is.

Deze feitelijke onjuistheden zijn in strijd met de informatie waarover de Staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de beslissing beschikte.

Essentieel is de foutieve motivering m.b.t. het vermeend illegaal verblijf van de echtgenote van verzoeker, mevr. [R. K.] in België (cfr. supra).

Deze informatie is manifest strijdig met de informatie waarover de Staatssecretaris beschikt.

Mevr. [K.] is Nederlands EU-onderdaan en beschikt - ingevolge het voor haar ingestelde annulatieberoep- over een bijlage 35, minstens dient zij hierover te beschikken.

De Staatssecretaris had kennis, minstens behoorde zij kennis te hebben van het verblijfsstatuut van verzoekster.

De stelling als zou de echtgenote van verzoeker niet over verblijfsrecht in België beschikken is m.a.w. manifest foutief, en manifest in strijd met de informatie waarover de Staatssecretaris beschikt.

De vaststelling dat de bestreden beslissing zulke manifest foutieve informatie bevat, toont de manifest onzorgvuldige voorbereiding c.q. totstandkoming van de bestreden beslissing aan.

Het legaal verblijf van de echtgenote van verzoeker is een bijzonder essentieel gegeven bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten tgo. een vreemdeling, zeker wanneer deze echtgenote nog eens EU-onderdane is.

Deze gegevens zijn essentieel aangezien de echtgenoot van een EU-onderdaan (overeenkomstig art. 7.2 van de EG—Richtlijn 2004/38/EG) ook over een verblijfsrecht beschikt, minstens beschermd is door de bepaling van art. 8 EVRM.

De negatie van deze gegevens getuigt van een onaanvaardbaar onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing.”

3.3.2. Wat dit middel betreft, volstaat het in wezen te herhalen dat de bestreden beslissing inhoudt dat verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt geweigerd op grond van artikel 40bis, §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet omdat zijn Nederlandse echtgenote reeds het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en er dan ook niet blijkt dat hij zijn echtgenote kan vervoegen in België. Een verwijzing naar een bijzonder verblijfsdocument overeenkomstig de bijlage 35 in het kader van een beroepsprocedure voor de Raad dat van rechtswege schorsende werking heeft en dat niet langer geldig is dan drie maanden, is niet van aard de feitelijke incorrectheid of onwettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te tonen. Er blijkt geenszins dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of zijn beslissing niet op voldoende zorgvuldige wijze heeft voorbereid of dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Op grond van de uiteenzetting van het vierde middel wordt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS